

PERE MÀRTIR: Ells?... Res n'han de fer, és clar, res. Però veuràs: de què em parles ara?

MARIONA: Que a l'oncle li han anat amb què nosaltres festegem; i s'ha posat!... Res, que m'ha dit que si em veu mai més enraonar amb tu ja no em farà pubilla.

PERE MÀRTIR: I per això t'amoïnes? I nosaltres enraonem com si res! Ja hi estic fet en aquestes coses. Ves qui ho governa an això que tenim aquí dintre! (*Pel cor.*) Veiam el teu?

MARIONA (*fent-se enrera*): És que no em faria pubilla. I ho deixaria tot als altres parents.

PERE MÀRTIR: Això m'agrada, això! Ah que anem bé ara! Quant més privat més m'engresco jo. Mira't, una vegada...

MARIONA: És que tu no saps lo que ell té, que és molt ric.

PERE MÀRTIR: I què n'hem de fer nosaltres dels diners, digues? I si ara fugíssim, Marionna? De seguida està fet: i mira, a mi no em fa res això de robar una noia.

MARIONA: Ah, això no!

PERE MÀRTIR: Pel què diran? Que ho fas pel disgust al Cinquenes?

MARIONA: No per res d'això, que ja ho sé que moltes se corsecarien d'enveja. Veuràs, si l'oncle em fos pare ja estariem fugint, però sent-me només que oncle... Si es moria entretant, mira't jo com quedaria, mira't: res.

PERE MÀRTIR: Veuràs, tira pel cap que vulguis; jo no et deixo córrer.

MARIONA: Oh, això és clar que no!

PERE MÀRTIR: Si ara m'engresco jo! Ja veuràs, ja veuràs com farem parlar a la gent. Te seguiré pertot, i t'empendré allà a on siguis...

MARIONA: Per l'amor de Déu, Pere Màrtir! Això no ens convé. Escolta: hem de fer veure que mai hem festejat tu i jo; dissimulem, saps?

PERE MÀRTIR: I aixís com parlarem? I a on ens veurem?

MARIONA: Oh, i ens hem de veure força sempre; sents, força.

PERE MÀRTIR: I com entro ara a casa teva jo si el teu oncle em traurà en sec?

MARIONA: Quan se pensin que no festegem, ni hem festejat mai, sí que hi entraràs com fins ara.

PERE MÀRTIR: I si féssim creure una cosa?

MARIONA: Quina?

PERE MÀRTIR: I si féssim creure que en festejo una altra?

MARIONA: Oh, ja ho dius tu això!

PERE MÀRTIR: És que no s'ho creuran que jo m'estigui en vaga, que prou saben com sóc.

MARIONA: No m'agrada això, vaja, no m'agrada. Perquè per fer-ho creure... li hauries de fer broma an aqueixa altra xicota.

PERE MÀRTIR: Bé, broma, riure, saps? Mai com a tu. Passar per davant de casa seva, i dir-li coses, i...

MARIONA: Oi, oi, oi! No, no, que ella s'ho creuria, la bèstia, i jo em moriria de gelosa; perquè ho sóc molt, de gelosa, de tant que t'estimo!

PERE MÀRTIR: Tant m'estimes, que penses amb els quartos de l'oncle més que amb mi...

MARIONA: Veiam, i amb qui ho faries veure, veiam.

PERE MÀRTIR: És qüestió de rumiar-s'ho això.

MARIONA: Potser... potser... Jo en sé un que ens convé: la filla del Tomàs sastre.

PERE MÀRTIR: Per qui m'has pres ara? Aquella que mira malament, i és més negra!... i ja ni se sap quina edat té?

MARIONA: Potser sí que te la triaries guapa!

PERE MÀRTIR: Sembla mentida que a un home de la meva anomenada li vingues amb una invenció com aquella! Ves, amb això m'has agraviat.

MARIONA: Doncs té de ser ella. Ella, ella.

PERE MÀRTIR: I amb això què tindríem? De primer que jo, vaja, no ho podria fer creure; i després que tampoc te veuria a tu.

MARIONA: Això és veritat. Ai que pateixo, perquè si acaben la missa i tornava l'oncle!...

PERE MÀRTIR: Veus, si fos una que visqués a vora de casa teva o per aquí al voltant...

MARIONA: Ja en sé una: no en parlem més.

PERE MÀRTIR: Quina?

MARIONA: Una que és a casa mateix: l'Àgata. Ja està dit. Mira't, l'oncle tant se li'n dona de l'Àgata com de res; perquè els que la van recollir eren els meus pares. Doncs li faré creure a l'oncle que tu has vingut a casa aquestos dies per ella, i que si em parlaves era d'ella.

PERE MÀRTIR: Però si... si l'Àgata és de lo més renoc del poble; que va tota estripadota... Si és, com si diguéssim, una criada.

MARIONA: No mira pas malament ni és vella!

PERE MÀRTIR: No ho crec: sinó que rebaixa festejar aquest re-
buig; i un home es desacredita, i després...

MARIONA: Ja m'agrada, ja, que no la vulguis. Si va d'allò més bé, ja ho veuràs! Oh, i que quan tothom s'ho crega ja podràs tornar a casa. (*Rient.*) Com que jo us protegiré.

PERE MÀRTIR: Si no ho creuran, perquè...

MARIONA: Tu espavila't.

PERE MÀRTIR: És que l'Àgata, com que és tan avorrida, per això de que té sang d'heretge que diuen... no sé com t'ho expliqui, em fa una mena de cosa estranya, saps?

MARIONA: Això que t'hi haguessis de casar, i festejar de bo de bo.

PERE MÀRTIR: No vui dir això, no; vui dir que fins ara em farà llàstima que s'ho arribi a creure.

MARIONA (*burlant-se'n*): Mira-te'! A tantes que n'ha enganyades i ara li faria llàstima l'Àgata!